

Contencios fiscal. Amortizarea unor autoturisme. Deductibilitate

Curtea de Apel Cluj, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 8489 din 12 septembrie 2013

Prin sentința civilă nr. 3244 din 22.02.2013, a Tribunalului Cluj, a fost respinsă cererea în contencios administrativ formulată de către reclamantul Cabinet de avocat X.X. în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Cluj. Fără cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Astfel, instanța a reținut că reclamantul a înregistrat și a dedus cheltuielile cu amortizarea autoturismul Citroen C4, achiziționat în luna martie 2008 de către Cabinet de avocat X.X., în sumă de 8.280 lei în anul 2008 și 8.832 lei în anul 2009.

În perioada de referință cabinetul mai deținea în patrimoniu un autoturism Volkswagen Passat achiziționat în anul 2004 pentru care s-au înregistrat cheltuieli cu amortizarea în perioada mai 2004 – aprilie 2009.

În acest sens, instanța a reținut că în cauză nu au fost întrunite condițiile legale în vederea deducerii cheltuielilor în sensul art.48 alin.4 lit.a și lit.c din Legea nr. 571/2003.

Persoanele impozabile au dreptul să deducă cheltuielile în condițiile în care sunt efectuate în interesul activității în scopul realizării de venituri .

În cazul cheltuielilor înregistrate în legătură cu achizițiile unor mijloace fixe, pentru a fi deduse cheltuielile cu

amortizarea se limitează la cel mult un autoturism aferent fiecărei persoane cu atribuții de conducere și administrare în sensul art.21 alin.3 lit. n din Codul fiscal, respectiv instanța a reținut că singura persoană cu atribuții de conducere și administrare a Cabinetului avocațial este d-na avocat X.X..

Astfel, având în vedere că la achiziționarea autoturismului Citroen C4, reclamantul deținea deja un alt autoturism pentru care s-au înregistrat, de asemenea, cheltuieli cu amortizarea, cheltuielile legate de amortizarea celui de-al doilea autoturism sunt nedeductibile fiscal.

Legea nu limitează numărul de autoturisme care poate fi deținut de o persoană impozabilă, însă limitează deductibilitatea cheltuielilor cu amortizarea la un singur autoturism.

Este irelevant sub acest aspect împrejurarea invocată de către reclamant că amortizarea celor două autoturisme deținute a fost făcută pe rând, de asemenea este irelevant și că reclamantul își desfășoară activitatea la două sedii, unul principal și unul secundar.

Având în vedere aspectele menționate, instanța a reținut că reclamantul nu a reușit să aducă în fața instanței motive noi care să răstoarne starea de fapt reținută și să conducă la anularea actelor atacate, prin urmare a fost respinsă cererea formulată. Fără cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta Cabinet de avocat X.X., solicitând modificarea sentinței atacate ca fiind netemenică și nelegală, a rejudeca cauza cu numărul de mai sus și admiterea acțiunii așa cum a fost formulată.

În motivarea recursului hotărârea a fost data cu încălcarea legii – motiv de nelegalitate prevăzut de art.304/2, pct.9, teza I, Cod de procedura civila.

Acest motiv de nelegalitate se întâlnește în ipoteza în care instanța fondului a nesocotit sau a interpretat eronat o norma de drept material aplicabila în cauza. Astfel, normele de drept material nesocotite au fost următoarele: – art. 21, alin.3, lit.n din Legea privind codul fiscal: (3) Următoarele cheltuieli au deductibilitate limitată: n) cheltuielile de funcționare, întreținere și reparații, exclusiv cele privind combustibilul, aferente autoturismelor folosite de persoanele cu funcții de conducere și de administrare ale persoanei juridice, deductibile limitat la cel mult un singur autoturism aferent fiecărei persoane cu astfel de atribuții. ”

Prin sentința atacata se da o interpretare eronata a normei de drept mai sus indicate, și anume sintagmei „deductibile limitat la cel mult un singur autoturism aferent fiecărei persoane cu astfel de atribuții. ”

Se interpretează în mod eronat norma de drept, raportat la aspectul dedus judecății. Prin Sentința atacata se analizează numărul de autoturisme achiziționate de către subscrisul cabinet(doua) și nu se analizează și interpretează, dacă amortizarea, pe perioada contestata și dedusa judecății făcuta pentru un singur autoturism se încadrează în prevederile legale, în condițiile în care, acestea nu stabilesc nici condițiile de forma și nici cele de durata conform cărora se va determina care este autoturismul aferent persoanei cu atribuții de conducere și administrare.

Ori, în principal, norma indicata, reglementează doar deducerea cheltuielilor cu amortizarea limitat la un singur autoturism și nu limitează deținerea a doua sau mai multe autoturisme de către persoana impozabila.

Întreaga motivație a sentinței atacate, vizează în exclusivitate aspectul privitor la numărul de autoturisme deținute de către cabinet, aspect care nu este de altfel dedus judecății și nu cel privitor la situația particulara relevata în conținutul acțiunii în contencios administrativ și anume

ca, pentru anul 2009, în perioada mai – decembrie, a fost înregistrată în evidențele contabile amortizarea pentru un singur autoturism și anume autoturismul Citroen C4, aspect necontestat de către organul de control, aceasta fiind perioada relevantă dedusă judecății.

În probațiunea acțiunii am depus tabelul de amortizare denumit, „Situația amortizării mijloacelor de transport pe perioada 2004-2009” în care se evidențiază că pe perioada mai – decembrie 2009 singurul autoturism supus amortizării este autoturismul Citroen C4, deoarece autoturismul VW Passat a fost amortizat integral până în luna aprilie 2009.

Din acesta probă, rezulta cu prisosință că, în luna mai – decembrie 2009, aceasta fiind perioada relevantă pentru calculul amortizării dedusă judecății, susnumitul cabinet nu am dedus cheltuieli cu amortizarea decât pentru un singur autoturism – Citroen C4.

Acesta probă nu este analizată și nu i se da valoare prin Sentința atacată, în motivarea Sentinței nefăcându-se nici o trimitere la argumentele pentru care nu a fost primită, atât vreme cât dovedește că, pentru anul 2009, în perioada mai – decembrie, a fost dedusă amortizarea pentru un singur autoturism și anume autoturismul Citroen C4.

Mențiunea din Sentința atacată, potrivit căreia, faptul că amortizarea a fost făcută „pe rand „ este irelevantă, nu poate fi primită, atât vreme cât prevederile legale și anume art. 21, alin.3, lit.n din Legea privind codul fiscal nu stabilesc nici condițiile de formă și nici cele de durată conform cărora se va determina care este autoturismul aferent persoanei cu atribuții de conducere și administrare.

Ori, atât vreme cât, autovehiculele au fost utilizate de către susnumita, în calitate de titular al cabinetului pentru a se deplasa constant atât la sediul profesional din Cluj, cât și la sediul profesional secundar din Baia Mare, pentru

desfășurarea activității profesionale, cel puțin unul dintre cele doua autoturisme trebuia sa fie funcțional, iar autoturismul VW Passat era achiziționat din anul 2004, deplasarea pe distante lungi fiind tot mai dificila. Aceasta este rațiunea existentei celor doua autoturisme în patrimoniu recurentului.

Ori, pentru perioada în care nu s-au calculat și nu s-au dedus în paralel quantumuri ale amortizărilor pentru doua autovehicule, apreciază ca prevederile legale nu sunt încălcate, deoarece, acestea nu stabilesc nici condițiile de forma și nici pe cele de durata conform cărora se va determina care este autoturismul aferent persoanei cu atribuții de conducere și administrare.

Numai aceasta interpretare este în acord principiile fiscalității prevăzute de art. 3 din Codul Fiscal, modificat și completat și anume, principiile certitudinii și eficienței impunerii. “Art.3 Principiile fiscalității – Impozitele și taxele reglementate de prezentul cod se bazează pe următoarele principii: b) certitudinea impunerii, prin elaborarea de norme juridice clare, care să nu conducă la interpretări arbitrare, iar termenele, modalitatea și sumele de plată să fie precis stabilite pentru fiecare plătitor, respectiv aceștia să poată urmări și înțelege sarcina fiscală ce le revine, precum și să poată determina influența deciziilor lor de management financiar asupra sarcinii lor fiscale” ;d) eficiența impunerii prin asigurarea stabilității pe termen lung a prevederilor Codului fiscal, astfel încât aceste prevederi să nu conducă la efecte retroactive defavorabile pentru persoane fizice și juridice, în raport cu impozitarea în vigoare la data adoptării de către acestea a unor decizii investiționale majore.

Solicită a admite recursul, a modifica sentința atacata ca fiind netemenică și nelegală, a rejudeca cauza cu numărul de mai sus și a admite acțiunea așa cum a fost formulata.

Prin întâmpinarea înregistrată la data de 4 septembrie 2013 pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca a solicitat respingerea recursului promovat de recurentul-reclamant împotriva sentinței civile nr. 3.244/22.02.2013 pronunțată de Tribunalul Cluj prin care a fost respinsă acțiunea reclamantului formulată împotriva actelor emise de instituția noastră respectiv, deciziei nr.44/24.01.2012 și implicit decizia de impunere nr.29.932/25.07.2011 întocmită de Activitatea de Inspecție Fiscala.

În motivare arată că așa cum poate observa onorata instanța prin memoriul formulat recurentul nu formulează critici pertinente la adresa soluției pronunțate de instanța fond considerând faptul ca instanța de fond a reținut și interpretat în mod greșit normele de drept material aplicabile în cauza, respectiv art.21 alin.3 lit.n din Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare.

Solicitările recurentului-reclamant sunt lipsite de fundament legal întrucât, împrejurările evidențiate în cuprinsul memoriului de recurs nu sunt în măsura sa înlăture considerentele reținute de instanța de fond în cuprinsul hotărârii criticate care au stat la baza pronunțării soluției prin care au fost menținute constatările din actele de control încheiate de Activitatea de Inspecție Fiscala din cadrul instituției noastre.

În esență, recurentul susține ca instanța de fond în mod greșit a împărtășit punctul de vedere al instituției noastre, interpretând eronat norma de drept material mai sus menționată întrucât aceasta "reglementează doar deducerea cheltuielilor cu amortizarea limitat la un singur autoturism și nu limitează deținerea a doua sau mai multe autoturisme de către persoana impozabila ".

Susținerea recurentului este în mod firesc lipsita de orice semnificație legală, în condițiile în care sub aspect fiscal

interesează numai modalitatea în care sunt stabilite/achitate obligațiilor de plata la bugetul general consolidat al statului și nicidecum deținerea în patrimoniul a unor sau, mai multor mijloace fixe, în speța autoturisme.

În realitate, fără a fi în măsură să formuleze critici pertinente recurentul-reclamant reiterează aspectele învederate în cuprinsul acțiunii potrivit cărora amortizarea dedusă pentru al doilea autoturism în anul 2009 este de 2.944 lei și nu de 8.832 lei, cum în mod eronat au stabilit organele fiscale întrucât, autoturismul Citroen C4 nu a fost utilizat pentru folosința personală, datorită necesității deplasărilor constante la sediul secundar din Baia Mare și în instanța, scop în care trebuie să fie funcțional cel puțin unul din cele două autoturisme.

În susținerea poziției procesuale de respingere a recursului promovat în cauza menționată ca recurentul-reclamant a încălcat prevederile art. 48, alin. (4) lit. c), și alin. (7) lit. a), ale art. 24, alin. (11), lit. h) și ale art. 21, alin. (3), lit. i) și n) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, coroborate cu prevederile pct. 49 din Normele metodologice privind organizarea și conducerea evidenței contabile în partidă simplă aprobate prin O.M.F.P. nr.1040/2004, în vigoare în perioada controlată.

Ca urmare a diferențelor constatate, organul de inspecție a stabilit în mod corect o diferență la baza impozabilă pe perioada verificată în suma de 23.664 lei cu consecința stabilirii impozitului pe venit suplimentar și a accesoriilor cuprinse în decizia de impunere nr. 29.932/2 din data de 25.07.2011.

Instanța de fond a reținut în mod corect că din verificările efectuate, organul de inspecție fiscală a constatat că nu toate cheltuielile înregistrate în evidența contabilă a reclamantei îndeplinesc condițiile pentru a putea fi deduse, în condițiile în care în perioada verificată cabinetul mai

deținea în patrimoniu un autoturism VW Passat, achiziționat în anul 2004, pentru care a înregistrat cheltuieli cu amortizarea în perioada mai 2004 – aprilie 2009.

Organul de inspecție fiscală a considerat nejustificată deducerea cheltuielilor menționate pentru cel de-al 2-lea autoturism deținut de reclamant, situație în care a stabilit diferențe la venitul net impozabil, pe cale de consecință la impozitul pe venit, calculând dobânzi de întârziere și penalități corespunzătoare.

Condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor pentru a putea fi deduse, sunt stabilite de prevederile art.48 alin. (4) lit. a) și lit. c) din Legea nr.571/2003 republicată privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare care stipulează în mod expres următoarele:

“[...] (4) [...] a) să fie efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării venitului, justificate prin documente; b) să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite; c) să respecte regulile privind amortizarea, prevăzute în titlul II, după caz; [...]”

De asemenea, potrivit alineatului (7) lit. a) al aceluiași articol, „[...] (7) Nu sunt cheltuieli deductibile: a) sumele sau bunurile utilizate de contribuabil pentru uzul personal sau al familiei sale; [...]”

Totodată, în speța sunt aplicabile prevederile art. 24 alin. (11) lit. h) și ale art. 21, alin. (3) lit. i și lit. n) din Codul fiscal, coroborate cu dispozițiile pct. 49 din Normele metodologice privind organizarea și conducerea evidenței contabile în partidă simplă de către persoanele fizice care au calitatea de contribuabil în conformitate cu prevederile Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal aprobate prin O.M.F.P. nr. 1040/2004, care pe cale le reproducem în continuare:

„[...] ART. 24 Amortizarea fiscală [...] (11) Amortizarea fiscală se calculează după cum urmează:[...] h) numai pentru autoturismele folosite în condițiile prevăzute la art. 21 alin. (3) lit. n).[...]

„[...] ART.21 Cheltuielii[...] (3) Următoarele cheltuieli au deductibilitate limitată:[...] i) amortizarea, în limita prevăzută la art. 24;[...]

n) cheltuielile de funcționare, întreținere și reparații aferente autoturismelor folosite de angajații cu funcții de conducere și de administrare ai persoanei juridice, deductibile limitat la cel mult un singur autoturism aferent fiecărei persoane fizice cu astfel de atribuții. Pentru a fi deductibile fiscal, cheltuielile cu parcul de autoturisme trebuie justificate cu documente legale.][...]

„[...] 49. înregistrarea în evidența contabilă în partidă simplă a bunurilor mobile și imobile se face la valoarea de achiziție, de producție sau la prețul pieței, după caz.][...] Cheltuielile cu amortizarea pentru bunuri se admit la deducere, în conformitate cu reglementările din titlul II din Codul fiscal.

Potrivit cadrului legislativ prezentat, în vigoare pe perioada supusa verificării, se retine ca persoanele impozabile au dreptul să deducă cheltuielile, în condițiile în care sunt efectuate în interesul activității, în scopul realizării de venituri și sunt justificate prin documente.

Subliniază că în cazul cheltuielilor înregistrate în legătura cu achiziția unor mijloace fixe, pentru a fi deduse, acestea trebuie să respecte regulile privind amortizarea, una din aceste reguli făcând referire expresă la limitarea deductibilității amortizării la cel mult un autoturism aferent fiecărei persoane fizice cu atribuții de conducere și administrare.

Pe toată perioada supusa controlului, recurentul-reclamant

deținea deja un autoturism marca VW Passat, achiziționat în anul 2004, pentru care a înregistrat cheltuieli cu amortizarea, acceptate de organul de inspecție fiscală.

Ori, având în vedere cele reținute precum și prevederile art. 21 alin. (3) lit. n) și ale 48, alin. (7) lit. a) în vigoare în perioada supusa verificării, rezulta ca în mod corect organul de inspecție fiscală a considerat în principal ca sumele reprezentând cheltuielile cu amortizarea aferente celui de-al 2-lea autoturism din patrimoniul cabinetului sunt nedeductibile fiscal, în condițiile în care aceasta a înregistrat și chiar i-au fost admise la deducere cheltuielile cu amortizarea primului autoturism din patrimoniul său.

În subsidiar, este întemeiata constatarea organului de inspecție potrivit căreia activitatea desfășurată de reclamanta nu justifică achiziția a doua autoturisme, considerând cheltuielile înregistrate cu achiziția autoturismului Citroen C4, drept cheltuieli aferente unui bun folosit în interes personal, prevăzute de art.48, alin. (7), lit. a) din Codul fiscal.

Susținerea recurentului-reclamant potrivit căreia, a înregistrat cheltuieli cu amortizarea pentru doua autoturisme doar în perioada aprilie 2008 – aprilie 2009, anexând în acest sens o situație detaliată, considerând ca sunt deductibile cheltuielile de amortizare înregistrate pentru autoturismul Citroen C4 începând din luna mai 2009, nu prezintă relevanță pentru soluționarea cauzei, având în vedere ca prevederile legale aplicabile, citate prin prezentul, limitează deductibilitatea amortizării, fără posibilitatea interpretării, pentru cel mult un autoturism aferent fiecărei persoane fizice cu atribuții de conducere și administrare.

Prin urmare, așa cum a menționat la începutul expunerii noastre legiuitor, nu limitează dreptul de a deține în patrimoniu doua sau chiar mai multe autoturisme, ci doar dreptul acesteia de a deduce la calculul impozitului pe venit,

a cheltuielilor cu amortizarea, doar pentru un autoturism și nu pe rând pentru fiecare din autoturismele din patrimoniul sau.

Totodată, faptul ca recurentul-reclamant își desfășoară activitatea în doua localități, invocând în sprijinul tezei sale necesitatea de a se deplasa constant la instanța și la sediul profesional secundar din Baia Mare, chiar admitând aceasta necesitate, nu reprezintă un argument care sa conducă la concluzia unor constatări și respectiv încadrări legale eronate ale organului de inspecție fiscală și deci la anularea deciziei de impunere pentru sumele contestate.

În concluzie, daca pentru autoturismul VW Passat pe care petenta i-l deținea deja în patrimoniul afacerii sale la data achiziției autoturismului Citroen C4, au fost înregistrate și chiar admise la deducere pentru calculul impozitului pe venit cheltuielile cu amortizarea, constatam ca într-adevăr înregistrarea de către reclamanta a cheltuielilor cu amortizarea în legătura cu un al 2-lea autoturism a fost făcuta cu încălcarea normelor legale în vigoare prezentate. Referitor la accesoriile stabilite prin decizia de impunere atacata contestate de reclamanta pe cale de consecința fiscală, conform principiului de drept "accessorium sequitur principale", solicită respingerea acțiunii ca neîntemeiata și pentru dobânzi de întârziere în suma de 657 lei și pentru penalități de întârziere în suma de 480 lei aferente impozitului pe venit, modul de calcul al acestora nefiind contestat.

Pentru considerentele mai sus expuse solicită respingerea recursul promovat împotriva hotărârii pronunțate de instanța de fond, respectiv Tribunalul Cluj.

Analizând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs și a apărărilor formulate, Curtea reține următoarele:

Starea de fapt nu a fost contestată în cauză iar instanța de

fond a reținut succint și lapidar că în perioada de referință a speței cabinetul avocațial recurent mai deținea în patrimoniu un autoturism marca Volkswagen Passat achiziționat în anul 2004 pentru care s-au înregistrat cheltuieli cu amortizarea în perioada mai 2004-aprilie 2009 astfel că în cauză nu sunt întrunite condițiile legale în vederea deducerii cheltuielilor în sensul art. 48 alin. 4 lit. a) și lit. c) din Legea nr. 571/2003.

Mai reține instanța de fond că persoanele impozabile au dreptul să deducă cheltuielile în condițiile în care sunt efectuate în interesul activității în scopul realizării de venituri și că în cazul cheltuielilor înregistrate în legătură cu achizițiile unor mijloace fixe, pentru a fi deduse cheltuielile cu amortizarea se limitează la cel mult un autoturism aferent fiecărei persoane cu atribuții de conducere și administrare în sensul art. 21 alin.3 lit. n) din Codul fiscal.

Din starea de fapt dedusă judecății rezultă că pentru perioada mai 2009-decembrie 2009 în contabilitatea recurentului au fost înregistrate cheltuieli pentru amortizare pentru un singur autovehicul și anume autoturismul marca Citroen C4, autoturismul la care face referire instanța de fond, recte Volkswagen Passat achiziționat în anul 2004, fiind amortizat integral la data de 30 aprilie 2009.

Concluzia este că pentru perioada mai-decembrie 2009 recurenta a înregistrat cheltuieli cu amortizarea pentru un singur autoturism.

Este de necontestat că ambele autoturisme au fost utilizate în interesul și pentru îndeplinirea obiectului de activitate a entității recurente, aspectul că cel de-al doilea autoturism ar fi utilizabil exclusiv în interes personal nu este relevant de vreme ce legea nu interzice deținerea a mai mult de un singur autovehicul.

Desigur trebuie făcută analiza sub aspect fiscal ce influență produce deținerea a două autovehicule și dacă cheltuielile de amortizare înregistrate succesiv, ultimele pentru cel de-al doilea autovehicul independent de primul, sunt deductibile.

Conform art. 21 alin.3 lit. n) din Codul fiscal sunt deductibile fiscal limitat la calculul profitului impozabil, cheltuielile de funcționare , întreținere și reparații aferente autoturismelor folosite de angajații cu funcții de conducere și de administrare a persoanei juridice, deductibile limitat la cel mult un singur autoturism aferent fiecărei persoane fizice cu astfel de atribuții, iar pentru a fi deductibile fiscal, cheltuielile cu parcul de autoturisme trebuie justificate cu documente legale.

Nu se contestă în speță că documentele cu care recurentul a încercat să justifice cheltuielile cu amortizarea pentru cel de al doilea autovehicul ar fi fost în neregulă.

Astfel fiind urmează să analizăm în ce măsură această normă fiscală paralizează dreptul contribuabilului de a pretinde deductibilitatea limitată la un singur autovehicul.

Trebuie notat că pentru perioada de referință a speței, mai precis mai – decembrie 2009 s-au înregistrat cheltuieli cu amortizarea doar pentru un singur autovehicul destinat persoanei cu funcție de conducere din firmă.

Decizia cu privire la organizarea activității entității și cea privind repartizarea autovehiculelor între angajați aparține entității respective.

În speță nu s-au produs probe din care să rezulte că ambele autovehicule sunt destinate exclusiv persoanei cu funcții de conducere simultan, pe de altă parte legea nu prevede o interdicție de a deduce cheltuielile cu amortizarea succesiv dar pentru câte un autoturism dacă la epoca înregistrării cheltuielilor respective autovehiculul respectiv era destinat spre folosință persoanei fizice cu atribuții de conducător.

Prin urmare, deducerea este limitată la un singur autovehicul destinat spre folosire cu atribuții de conducere ori administrare a persoanei juridice, fără să elimine posibilitatea deducerii cheltuielilor succesiv ori pe rând.

Trebuie notat că textul art. 21 alin. 3 lit.n) din Codul fiscal introduce o restricție privind deducerea cheltuielilor strict în legătură cu acele autoturisme utilizate exclusiv de către angajații cu funcții de conducere și administrare, pentru care norma legală examinată admite dreptul de deducere doar la un singur autoturism. Pentru cheltuielile cu celelalte autoturisme care sunt folosite de către ceilalți angajați ai persoanei juridice și de către administratori, fie că sunt date spre utilizare anumitor persoane ori structuri interne ale entității sunt deductibile fără limită, cu condiția să fie justificate cu documente legale.

Prin urmare, deținerea a unuia sau mai multor autovehicule în cadrul entității nu este interzisă iar dacă se dovedește că acestea se utilizează în scopul și pentru executarea obiectului de activitate nu se poate afirma cu temei, în lipsa unor probe legale certe și verificabile, că autovehiculele sunt utilizate în scop personal.

Mai mult deținerea anterioară a unui autovehicul de către entitate și repartizat spre utilizare exclusiv de către persoana cu funcții de conducere și pentru care s-au obținut deducerea limitată a cheltuielilor nu împiedică ca ulterior acesta autovehicul să fie repartizat spre folosință unui alt angajat iar entitatea să achiziționeze un alt autovehicul care să fie folosit exclusiv de persoana cu funcții de conducere și pentru care să se ceară și să se obțină în mod legal deducerea limitată a cheltuielilor de funcționare (inclusiv de amortizare) în sensul art. 21 alin. 3 lit. n) din Codul fiscal.

Pe cale de consecință, Curtea găsește întemeiat recursul, în speță fiind dat motivul de recurs prevăzut la art. 304 pct. 9

C.pr.civ. de la 1865, aplicabil în cauză prin efectul art. 3 alin. 1 din Legea nr. 76/2012, sens în care în temeiul art. 20 alin. 3 din legea nr. 554/2004 corelat cu art. 312 C.pr.civ. se va admite recursul, sentința va fi desființată în întregime și ca o consecință, se va admite acțiunea în contencios fiscal formulată de reclamant și drept urmare: se va anula Decizia nr. 44/24.02.2011, emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Cluj, se va anula parțial Decizia de impunere nr. 29932 din 25.07.2011 emisă de corpul de inspecție fiscală din cadrul Direcția Generală a Finanțelor Publice Cluj Activitatea de inspecție fiscală și se va exonera reclamantul de la plata sumelor de 2.738 lei impozit pe venit net stabilit suplimentar, de 657 lei dobânzi și de 480 lei penalități de întârziere.

Ținând seama că cererea de cheltuieli de judecată a vizat exclusiv judecata înaintea instanței de fond, Curtea în temeiul art. 274 C.pr.civ. va obliga pe pârât să plătească reclamantului suma de 4,30 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată reprezentând taxa judiciară de timbru și contravaloarea timbrului mobil judiciar aplicat pe cererea introductivă.

Sursa: site-ul Curții de Apel Cluj